

Äiti maa

Satu Tanninen

Sisälllys:

[Suomi vastaan Afrikka](#)

[Kaaos](#)

[Nuottiviivasto](#)

[Ihmismieli](#)

[Asiat](#)

[Kesäinen muisto](#)

[La dolce vita](#)

[Nurmes](#)

[Ei missään mitään järkeä](#)

[Kuiskaus](#)

[Minä olen sinun](#)

[Elohiiri](#)

[Samuraiden Japanissa](#)

[Maan kertomaa](#)

[Unen tie](#)

[Teretuloa heinäkuu](#)

[Veron alaiset veronalaiset](#)

[Levottomien unien yö](#)

[Odotan](#)

[Kasvaa](#)

[Revontulet](#)

[Ajatus](#)

[Kahleitten rajoilla lennän](#)

[Punamekkoinen](#)

[Poika Tellukselta](#)

[Miltä tuntuu se kipu](#)

[S-Marketin kassajonossa](#)

[Näkemiin yö](#)

[Kuten hedelmät ovat kypsyneet](#)

[Hiekkalinna](#)

[Viattomuus](#)

[Heinäkuu](#)

[Ullakko](#)
[Ollaan vain me](#)
[Riisinjyvä](#)
[Äiti maan tytär](#)
[Kiitos](#)
[Maailmaan mahtuu](#)
[Sanamyrsky](#)
[Tie](#)
[Muutos](#)
[Neonkäärmeet](#)
[Tuuli tuo veren tuoksun](#)
[Avaruuden kuoro](#)
[Samarialainen](#)
[Ajan kypsyessä](#)
[Vaahteranlehtiä](#)
[Satiiniset yöt](#)
[Minuuden ääriviivat](#)
[Sinä](#)
[Kaksineuvoinen henkilö](#)
[Sota](#)
[Laiva](#)
[Hetki](#)
[Kohta on jo ajolähtö](#)
[Rakkaus on niin kuin ruoste](#)
[Pandoran lipas](#)
[Illuusio](#)
[Kalevalan nainen Marjatta](#)
[Itseinhoa](#)
[Tunteet kauneimmat](#)
[Alku Kalevalan](#)
[Marjatta](#)
[Runotyttö](#)
[Illuusio II](#)
[Äiti maan tytär II](#)
[Kirjoitan](#)
[Maa itkee](#)

[Vapaa](#)
[Kaksi naista](#)
[Hedelmällinen](#)
[Lama](#)
[Sodan varjossa](#)
[Filosofian alamainen](#)
[Hiljainen tuuli tuudittaa lasta](#)
[Uni](#)
[Vapaus](#)
[Liukasta](#)
[Aikamatkan orgasmi](#)
[Ilman nimeä](#)
[Katve](#)
[Keväistä kaipuuta](#)
[Lopputekstit](#)

Suomi vastaan Afrikka

Näen suuret silmät tummista kasvoista
ulos pullistuneet,
niiden ympärillä lentävät vain levottomat
kärpäset.
Äiti maan rinnoilla itkevät lapset aliravitut,
Afrikka siellä jäljellä onko ainoastaan ihmisyydestä
sirpaleet?

Houkuta minua ei maine,
ei kuuluisuus.
Kaipausta sisälleni kasvattaa vain uusi
tilaisuus.
Valkoinen on väri Suomen talvien,
sinivalkoinen väri lipun sen,
mikä tuulessa liehuu vapautta hulmuten.
Kaarisillan kauneimman runossaan
rakensi kirjailija,
sitä runoa niin paljon rakastan.
Haaveissani maailma ilman nälkää,
rajoja on joskus,
keinuu rauha,
sekä rakkaus vain kehdossa runoilijan.

Kaaos

Onko helppo olla kokijana ansojen,
leirinuotiolla soi laulut romanien.
Johonkin vähemmistöön kuuluu meistä
jokainen.
Ympäristö kysyy siihen sopeudutko,
sitä kysymystä suorin ryhdein pakenen.
Sanoitko minulle jotain varjoissa sotain?
Elämä se kiskoo minua kauas jonnekin,
pois toisista,
ystävistä,
joita vihasin tai rakastin.
Tänään silmäkulmaani kyynel valuu,
sisälläni alkaa kaaos elämän,
josta päivä päivältä ymmärrän aina yhä
vähemmän.

Ikuinen rakkaus se on sieluni vankila.
Kaikki ajatukseni jäivät sinun luo,
se tunne on syvä upottava,
hyllyvä suo.
En löydä enää itseäni,
ei minua enää olemassa olekaan.
On vain pata joka soimaa,
kannetonta kattilaa.
Ympärilläni vain epätodellisuus,
kasvattaa omia siipiään.

Nuottiviivasto

Tyhjä nuottiviivasto odottaa merkkien
syntyvän,
sävelmän virtaavan.
Lähtiessäni ulos,
jätän sydämeni oven auki.
Avoin ovi,
elämän sävelten virrata sisälleni.
Rakkauden rajattu maailma,
ilman kompassia kulkevia polulta eksyneitä
ihmisiä.

Jostain saapuivat ne yltiöpäiset sateet.
Saapuivat tulvivat vainiot,
tulvivat joet.
Odotan sävelten tulvaa sisälleni,
lauluuni lainehtivan melodian.
Tanssivat tahdit teokseeni.

Ihmismieli

Paperilla vain kaikki täydellistä on,
runoilijan mieli silti on liian levoton.
Minä kirjoitan mantraa elämän,
toivon kirjoittavani sen kauneimman
iskelmän.
Tunteet niin kuin myrkyt laivani partaan
yli lyö,
siinä taistelussa on loppumaton tuskainen työ.
Sanoja rauhoittavia,
minulle ojentakaa,
niistä voisin rauhaisan olon kirjoittaa.
Tulen liekki sisälläni polttaa,
korventaa.
Ihmismieli se on niin kuin tuuli,
muuttaa suuntaa jatkuvaan.
Minä olen niin kuin höyhen, pyörteissä myrskyjen.
Pikkuhiljaa maailmasta ajatuksien keskelle
pakenen.

Asiat

Asiat ovat usein toistoja,
iloiset kohtaamiset tähtien loistoja.
Joskus ruusut nousevat tuhkasta,
elämää suuremmat hetket,
loputtomat runoilijan luovat hetket.
Lapsen uteliaisuus se asuu sisälläni,
se sama ominaisuus oli myös esi-isälläni.

Yksinäisyyden keskellä pulppuavat sanat
kuin tulviva kevät puro.
Minä päästän sanani irti,
ne kirkuvat kevään kiirastulessa.
Oinaan raivausvimma,
kohti kevättä,
pajuja,
risukoita.

Minä en ole vanha mestari,
vaan uusi uljas sanojen sepittäjä.
Olen surkea todistaja luonnon tuhoutumiselle
vuosisatojen jälkeen.
Mitä minä teen otsonin hävitessä avaruuden
alttarille?
En mitään,
siirtelen vain hermostuneena tavaroitani
laatikosta toiseen.
Mistä raaskin luopua,
ja mistä en?